

'Blitzkrieg baedeker'

Sota aquest germànic títol, *The Wall Street Journal* feia saber fa uns dies que s'han trobat camions sencers de material soviètic que (diuen ells) "proven que els temors de l'OTAN estaven ben fundats".

Per parts. Aquests papers els han trobat en diverses casernes soviètiques a l'antiga Alemanya de l'Est. Cal suposar, per ,que els russos se'ls han deixat. I no són un o dos. Es tracta de 25.000 documents, que han hagut de carregar en set camions i enviar-los al Ministeri de Defensa de Bonn. Allí han començat a analitzar-los i a repartir-los per diverses oficines de l'Aliança dita Atlàntica on, com calia esperar, estan divertint-se fins a morir amb tant de paper.

I al gra. Segons els set camions de papers oblidats pels russos abans d'anar-se'n d'Alemanya, el Pacte de Varsòvia pensava enviar el primer dia de la guerra onades de tancs i vehicles cuirassats a correr camp per l'altra Alemanya. Aquesta onada del primer dia comportaria 170.000 soldats fent via per la plana alemanya fins arribar al canal de Kíev, objectiu que haurien d'assolir en el termini de quatre jornades. Els soldats llançats a correr cap a l'oest serien, com a mínim, alemanys de l'est, polonesos i soviètics. Els alemanys s'aturarien al canal de Kíev i deixarien que els polonesos ocuparen la resta del nord-oest alemany i Dina-

marca. Els soviètics es farien càrrec de Bèlgica, els Països Baixos i el nord de França.

Com a sorpresa, diguem-ho així, el segon dia del conflicte, els soviètics començarien a usar l'armament químic i nuclear. Els documents també expliquen que els exèrcits del Pacte de Varsòvia tardarien 30 minuts a començar la guerra des del moment que se'ls donés l'ordre. I que n'hi havia preparades muntanyes de "moneda d'ocupació" (*Besatzungsgeld*) per ser usada en l'altra Alemanya. Fins i tot hi havia les llistes dels ferroviaris est-alemanys amb els llocs de treball que haurien d'assumir en l'altra Alemanya després de la invasió.

Ningú dubta que *The Wall Street Journal* és un bon diari. I per això sorprèn una frase del text. És aquella on l'autor de l'article, Tomothy Aeppel, diu que l'OTAN "mai va considerar el *blitzkrieg* (la guerra llampec, això que diuen que volien fer els russos) ni cap estratègia semblant adreçada a ocupar franges de territori del Pacte de Varsòvia camí de Moscou".

Només recordar que l'estratègia oficial de l'OTAN, dita *Follow-On Forces Attack*, consistia a "atacar profundament territori enemic al menor símptoma que podia començar la guerra".

Vicent Partal

Competitivitat de la pesseta

Cada vegada és més clar que la firma del Tractat Econòmic Europeu —el 12 de juny de 1985— es va fer de pressa i en detriment dels sectors exportadors. Des de 1970, amb la firma del Tractat d'Adhesió, negociat pacientment per l'ex-ministre de Comerç, professor Alberto Ullastres, les exportacions espanyoles van viure la seva millor època. Els balanços amb la CEE eren positius i permetien anar afrontant sense traumes la major competència que arribava des de l'exterior. Però tot això no es va valorar quan el govern del PSOE va adoptar l'actitud de firmar tan ràpid com fos possible. Només això explica que situacions com la de Canàries i la dels exportadors de fruites de la costa mediterrània quedessin com van quedar. Des de llavors, a més, el dèficit amb la CEE no ha fet més que créixer, i ho ha fet ràpidament.

Si el muntatge així disposat ha pogut travessar el mar de contradiccions que el defineixen ha estat a causa de l'increment dels tipus d'interès, que són els més elevats d'Europa. Des

d'Espanya s'ha donat naixença a un negoci fàcil: els especuladors, que mouen grans sumes de *hot money*, han pogut comparar el cost del diner en els seus llocs d'origen i han arribat a la conclusió que invertir en fons públics espanyols era un bon negoci; un bon negoci segur i

rendible. La situació ha estat encara més xocant si es té en compte l'evolució posterior a l'entrada d'Espanya en el Sistema Monetari Europeu, el 19 de juny de 1989. La pesseta, en lloc d'experimentar tensions a la baixa de la paritat, s'ha mantingut com la divisa més forta del sistema. L'apreciació de la pesseta ha gravitat pesadament sobre els exportadors, tant els tradicionals com els nous, que han volgut aprofitar les avantatges d'un mercat de 320 milions d'habitants.

La solució del problema no és difícil. Es tracta de rebaixar els tipus d'interès i de renunciar a la banda ampla o italiana que ens permet fluctuar entre un 6% cap amunt i un 6% per sota de la paritat. Tornar, en definitiva, al camí normal: la banda del 2'25% per damunt i per sota de la paritat. D'aquí poden obtenir-se guanys directes per a l'exportació, una de les finalitats, segons ens diuen, del pacte de competitivitat ofert pel govern. Des d'aquí volem assenyalar un additament que donaria molta credibilitat a les propostes de Carlos Solchaga

Fabià Estapé

